

daně nezměnitelné. Setrvati i pro tyto případy na zásadě prvního odstavce § 12 zákona, bylo by znamenalo, daň dodavatelům v těchto případech definitivně uložit, což však bylo by se přičilo zásadnímu hledisku zákona o přesumatelnosti daně. Byla proto vyjimečně pro tyto případy připuštěna možnost, daň zvlášť sčítovati. To stalo se dílem tak, že k doplňujícímu návrhu v 97. schůzi Národního shromáždění (těsnopisecká zpráva str. 2872) připojen k § 12 zákona nynější jeho odstavec druhý jednak tím, že byla finančním výborem navržena (zpráva finančního výboru, tisk 1908, str. 27 C »Závěr« I.) a Národním shromážděním přijata tato resoluce: »Vláda se vyzývá, by vzhledem k dani z převodu statků a z pracovních úkonů podle tohoto zákona, kterážto daň se nesmí zvlášť sčítovati, ač se dovoluje přesunouti ji, přiměřeně upravila zákonné normy cenové, poněvadž v případě zákonných cen nemají podnikatelé možnosti daň přesunouti« (k tomu viz odůvodnění na str. 22. téže zprávy). Dle toho, co bylo uvedeno, nemůže žalující strana odvolávací se na úmluvu o dani z obrátu, jak předchozími stolicemi byla zjištěna, a nesmí následkem toho daň, nezakalkulovavši ji do ceny, na žalovaném požadovati. To platí i o penízi 418 Kč 56 h, jenž jako daň na první dodávku byl zaplacen. Nelze souhlasiti s odpůrkyní dovolatelky v jejím právním stanovisku, že prý nárok žalovaného na vrácení onoho peníze dlužno posuzovati dle § 1432 a nikoli dle § 1431 obč. zák. Prv řečené ustanovení platí jen pro případ, kde někdo plní, nejde nijak v pochybnosti o tom, že plnění není povinen. Tu jde v jádru věci o zahalené darování a nemá proto kondikce místa. O takovýto případ zde však nejde. Jest nesporno, že žalovaný na fakturovanou cenu 42.274 Kč 56 h první dodávky zaplatil nejprve 41.460 Kč, zbytek 814 Kč 56 h pak že byl u něho vyzdvihnut dobírkou. Za toho stavu věci nelze přejíti k dennímu pořádku přes tvrzení žalovaného, jenž vysvětluje zaplacení celého zbytku 814 Kč 56 h tím, že jednalo se mu prostě o to, by dostal zboží, na které již tak značný peníz byl zaplacen. Ostatně jest ze stanoviska předchozích stolic a obou sporných stran jasno, že výklad § 12 cit. zákona nebyl tak na snadě, by bylo lze o žalovaném tvrditi, že platil, ač mu dosah tohoto zákonného ustanovení byl již tehda zcela jasným.

Čís. 1042.

Úprava notářské pečeti. Svrchu musí býti text v jazyku státním a text v jazyku menšiny musí býti pod ním, nikoli vedle něho.

(Rozh. ze dne 3. května 1921, R II 178/21.)

Notářská komora po dohodě se státním zastupitelstvím neschválila nárys nové pečeti notářovy, jenž obsahoval jméno notářovo pouze jednou a pod ním vlastnost a sídlo v jazyku státním a vedle toho v jazyku menšinovém. Vrchní zemský soud poukázal notářskou komoru, by nárys pečeti schválila, ježto odpovídá všem ustanovením nařízení vlády ze dne 22. prosince 1920, čís. 657 sb. z. a n.

Nejvyšší soud obnovil usnesení notářské komory.

D ů v o d y:

Notářská komora stěžuje si do usnesení vrchního zemského soudu tvrdíc, že úřední pečeť notáře nevyhovuje ustanovením vládního nařízení ze dne 22. prosince 1920, čís. 657 sb. z. a n. Stížnosti dlužno přisvědčiti. Zmíněné vládní nařízení upravuje nejen text úřední pečeti notářské, nýbrž i jeho umístění. Textu týkají se ustanovení o obsahu úřední pečeti a jazyka jeho, kdežto druhá část upravuje umístění státního znaku a textu. Tato druhá část upravuje vlastně obraz úřední pečeti notářské, která se jeví oku, nikoliv která se jeví při čtení, kteroužto úpravu má na mysli ve své stížnosti do usnesení notářské komory notář, poukazuje na to, že účelem vládního nařízení svrchu zmíněného bylo, říci, aby text byl na prvním místě ve státním jazyku a na druhém místě v jazyku příslušné menšiny. Nástin jeho pečeti úřední prý proto vyhovuje úplně vládnímu nařízení, ježto při čtení textu jest na prvním místě text v jazyku státním a na druhém v jazyku německém. Jak již bylo svrchu ukázáno, má však ustanovení vládního nařízení za účel umístění textu, a proto nelze slovům jeho, že p o d slovní výplní ve státním jazyku může býti uvedeno jméno, úřední vlastnost a sídlo notářovo i v jazyku menšiny, jinak rozuměti, než že s v r c h u jest text v jazyku státním a p o d n í m t ý ž text v jazyku menšiny, kdežto podle úpravy předloženého nástinu bylo by v pečeti jméno notářovo pouze jedenkrát, vlastnost a jeho sídlo v jazyku menšiny byly by v e d l e textu v státním jazyku a nikoliv p o d n í m.

Čís. 1043.

Poukázal-li tuzemský věřitel tuzemského dlužníka před 6. únorem 1919, by platil mu Vídeňskou poštovní spořitelnou, byl dlužník, zamýšleje takto platiti, po onom dni povinen, dotázati se věřitele, zda trvá na p o u k a z u. Přes to však jest placení určeným způsobem i bez předchozího d o t a z u účinným, bylo-li věřitelem schváleno. To státi se může i m l č k y tím, že věřitel (prodávatel) zašle zboží po 6. únoru 1919, nestaraje se o to, k d y byl peníz poukázán.

Nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. netýká se ani případu, k d e v tuzemsku poukázán plat Vídeňskou poštovní spořitelnou, ani p r í p a d u, k d e poukázán peníz byl v cizině z účtu jednoho tuzemského m a j i t e l e k o n t a o d e p s á n a p ř e p s á n k d o b r u na účtu druhého tuzemského m a j i t e l e účtu.

(Rozh. ze dne 3. května 1921, Rv II 56/21.)

Dopisem ze dne 30. ledna 1919 požádal prodávatel kupitele (oba byli tuzemci), by hodnotu za zboží předem poukázal připojenou složenkou Vídeňské poštovní spořitelny depositní bance v Bohumíně, na kteroužto podmínku kupitel dopisem ze dne 5. února 1919 přistoupil a vykonal vplát dne 12. února 1919 Vídeňskou poštovní spořitelnou. Kupitel dodal po té zboží. Ježto peníz vplacený byl mu připsán k dobru pouze v korunách rakouských, domáhal se zaplacení kupní ceny v Kč. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobě vyhověl v podstatě proto, že shledal v placení po 6. únoru 1919 prodlení žalovaného, za něž musí sám zodpovídati, a